

π. Ιουστίνος: Η ποιμαντική που αγρυπνά

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1IPCQPT>]

Ήθελε να σε δει να αλλάζεις, να γίνεσαι άλλος άνθρωπος, να μετανοείς και να βάζεις Χριστό στη ζωή σου. Τον ενδιέφερε εσύ να ιαθείς από τα πάθη σου και να απαλυνθούν οι πληγές με Θεία Χάρη. Στεναχωριόταν δε πάρα πολύ όταν οι πράξεις σου, είχαν αρνητικό αντίκτυπο στη ζωή των άλλων. Όταν στεναχωρούσες και πλήγωνες άλλους, όταν τους δημιουργούσες θλίψεις και προβλήματα. Εκεί ήταν δίκαιος. Κι ας φαινόταν αυστηρός. Ποτέ δεν ήταν αυστηρός. Δίκαιος ήταν. Και η δικαιοσύνη επειδή μας ξεβολεύει από την απάθεια μας, μας ταρακουνάει και μας συνεφέρει, όσο κι αν δεν θέλουμε να το παραδεχτούμε, είναι «αυστηρή». Σε τέτοιες στιγμές επέμενε και προέτρεπε να ζητήσουμε συγγνώμη από τον άλλον και να διορθώσουμε τον εαυτό μας. Δεν ήθελε και δεν επέτρεπε να αδικήσουμε τον άλλον με τη συμπεριφορά μας. Ζητούσε να μετανοήσουμε και να ζητήσουμε συγγνώμη για τα λάθη μας.

Σε πολλές στιγμές της ζωής μου ο π. Ιουστίνος όταν του το ζήτησα ήταν δίπλα μου. Όσες φορές έφταιγα και έσφαλα, απομακρυνόμουν γιατί έφταιγα. Όμως πάλι εκεί. Δίπλα του. Κι ας «πονούσε» πολλές φορές στην ψυχή μου η θεραπευτική που ακολουθούσε. Ο ίδιος σε αγαπάει και γι' αυτό όταν βγάζει τα αγκάθια από το γυμνό σώμα της ψυχής, οι αμαρτίες είναι που σε πονάνε και όχι η αγάπη του. Ο π. Ιουστίνος είναι μέλος της οικογένειάς μου. Είναι και η χαρά και το δάκρυ μου. Η σκέψη μου και η θύμηση μου. Θυμάμαι όλα όσα μου έχει πει. Όλες τις συμβουλές, όλες τις σκέψεις του. Και εδώ και χρόνια από τότε που έφυγα από τη Φλώρινα, σε κάθε δυσκολία της ζωής μου τον σκέφτομαι. Βέβαια ο χρόνος του πλέον είναι περιορισμένος. Αλλά όταν βρίσκω χρόνο θα τον επισκέπτομαι στην φιλόξενη Μητρόπολη Νέας Κρήνης & Καλαμαριάς.

Δεν θα ξεχάσω στη χειροτονία του, μετά το γεύμα τη στιγμή που τον αποχαιρέτησα και του ευχήθηκα καλή δύναμη. Τον αγκάλιασα, χάιδεψα την γενειάδα του και με δάκρυα στα μάτια του είπα «μου λείπετε πολύ». Χωρίς να μπορώ να εκφράσω άλλα λόγια, συγκινημένος και χωρίς να μπορεί κι εκείνος αμέσως να εκφραστεί, μετά από λίγο αναφώνησε με δύναμη κι επιμονή στο ύφος του τρεις φορές «να έρχεσαι στην Καλαμαριά να με βλέπεις». Θα έρθω άγιε Γέροντα. Θα έρθω.

Ανάμεσα σε όλα όσα έμαθα και κράτησα από την ταπεινότητά σας, μέχρι να φύγω από τον κόσμο αυτό δεν θα ξεχάσω ποτέ την απάντηση που δίνατε σε κάθε τι που

με βασάνιζε και απασχολούσε. «*Να έχεις ταπείνωση*» μου λέγατε και τότε θα δοθεί λύση σε όλα. Ποτέ μου δεν το κατάλαβα. Μιλούσε ο εγωισμός μου, αυτός ήταν ο λόγος. Σας αδίκησα. Συγγνώμη. Δεν γνώριζα πως θα λυθούν τα θέματα μέσα από αυτή την απάντησή σας. Πέρασαν χρόνια. Χτυπήθηκα και δυσκολεύτηκα. Τώρα γνωρίζω τι εννοούσατε. Σας ευχαριστώ.

Πάντα έχω δίπλα μου δύο βιβλία που μου δωρίσατε από την παραμονή μου στην Φλώρινα. «*Τον δρόμο των ασκητών*» του Τίτο Κολλιάντερ με αφιέρωση: «*Στον αγαπητό μου Ηρακλή, το παλληκάρι του Χριστού, με ολόθερμες ευχές για μια ευλογημένη πορεία στην πνευματική ζωή. Καλό Πάσχα! Με πολλή αγάπη π. Ιουστίνος, Φλώρινα 29.3.2001*». Και το βιβλίο «*Ελληνορθόδοξη Παράδοση - Ρίζωμα και Προοπτική*» με αφιέρωση: «*Στον Ηρακλή, που αγαπά τη Φλώρινα, που αγαπά πολύ περισσότερο τα Τρίκαλα, που λατρεύει τον Χριστό, που θέλει να σωθεί. Ο εν Φλωρίνη γέροντας σου, π. Ιουστίνος, 6.03.2002*».

Βάζω εδαφιαία μετάνοια, ασπάζομαι τη δεξιά σας και σας ευχαριστώ για όσα με ευεργετήσατε και όσα καταφέρατε να μου εμπνεύσετε. Συγγνώμη για όσες φορές σας στεναχώρησα. Συγγνώμη που δεν άκουσα την αγωνία σας και την αγάπη σας για το πρόσωπο μου. Σας ευχαριστώ Σεβασμιότατε και πατέρα μας γιατί ήρθατε στη ζωή μου με αγάπη. Σας ευχαριστώ για όσα κατάφερα να υιοθετήσω από την ταπεινή σας και ήσυχη φυσιογνωμία σας. Σας ευχαριστώ για τις πνευματικές σφαλιάρες που μου δώσατε για να διορθωθώ. Σας ευχαριστώ γιατί υπάρχω στην αγάπη σας κι εσείς στη δική μου φτωχή και ανήμπορη δυστυχώς παρουσία. Π. Ιουστίνε σας ευχαριστώ για όλα.

«Ιουστίνου του Σεβασμιωτάτου και Θεοπροβλήτου Μητροπολίτου, της Αγιοτάτης Μητροπόλεως Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς. Υπερτίμου και Εξάρχου Χαλκιδικής, ημών δε Πατρός και Ιεράρχου, πολλά τα έτη».